

David Baldacci

Een goede daad

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was een goede dag om uit de gevangenis te komen.

Aloysius Archer werd, toen hij voor het eerst sinds lange tijd weer de vrije buitenlucht inademde, begroet door het mechanische zoefgeluid en de vette geur van de busdeuren die werden geopend. Hij droeg een goedkoop bruin pak met één rij knopen en puntige revers dat hij voordat hij als soldaat naar de oorlog vertrok uit de Sears, Roebuck and Company-catalogus had besteld. Het colbert was korter dan normaal en de broekspijpen hadden geen vouw of omslag, omdat dat allemaal meer materiaal vereiste dan in oorlogstijd beschikbaar was; om diezelfde reden zat er geen riem bij. Een smalle stropdas, een gerafeld, verkreukeld wit overhemd en afgetrapte eenvoudige veterschoenen maat 45 completeerden zijn enige garderobe. Zijn voetstappen hadden stofwolkjes opgeworpen toen hij naar de bus liep. Om zijn chocoladebruine gleufhoed zat een versleten bandje van donkerbruine zijde. Hij had de hoed gekocht toen hij terugkwam uit de oorlog en dat was een van de weinige keren geweest dat hij zich ergens aan te buiten was gegaan, maar dat leek gerechtvaardigd door de mondiale zege over het kwaad.

Dit waren de kleren die hij droeg toen hij de gevangenis in ging. En nu hij de gevangenis verliet droeg hij ze weer. Hij had voor de grap geklaagd dat het gevangenispersoneel het al die tijd niet nodig had gevonden om ze te reinigen of zelfs maar te persen. En er zaten vlekken in zijn hoed die er niet in hadden gezeten toen hij de gevangenis in ging. Maar toch, een man kon zich niet vertonen zonder hoed.

De broek hing losjes om zijn middel, een middel dat dunner en steviger was dan toen hij werd opgesloten. Hij was ruim tien kilo zwaarder dan toen hij de gevangenis in ging, maar dat extra gewicht bestond alleen uit spieren – op zijn armen, schouders, borstkas, rug

en benen, als een dikke klimop op een volwassen boom. Blootsvoets was hij precies 1 meter 86; het leger had hem jaren geleden gemeten. Ze waren er vrij goed in om iemands lengte te bepalen, ook al waren ze er veel te vaak niet in geslaagd om hem, terwijl hij en zijn collega-soldaten probeerden grote delen van de wereld te bevrijden van een bizarre verzameling krankzinnigen, te voorzien van voldoende munitie voor zijn M1-geweer of eten voor zijn maag.

De gevangenis had een rudimentaire sportzaal, waarvan hij intensief gebruik had gemaakt. Niet alleen om zijn lichaam te ontwikkelen. Tijdens het gewichtheffen of hardlopen of het trainen van zijn buikspieren kon hij een aantal kostbare uren vergeten dat hij was weggestopt in een kooi met misdadige mannen. De gevangenis had ook een leeszaal vol gescheurde boeken zonder omslag, waar op de onmogelijkste plaatsen pagina's ontbraken, maar die toch veel voor hem betekenden. Zijn lievelingsboeken waren westerns, waar de man het meisje kreeg, en detectives, waar de man het meisje kreeg én de schurk oppakte; eigenlijk vond hij dat maar een vreemd soort amusement voor een gevangene. Toch hield hij van het puzzel-element van de thrillers. Hij probeerde de misdaad op te lossen voordat hij het boek uit had en merkte dat hij de juiste oplossing vaker wel dan niet vond.

Het eten in de gevangenis had hij liever niet gehad. Wat niet bedorven was of vol maden zat, had geen herkenbare smaak die hem ertoe verleidde het op te eten. Hij had geleefd op verschillende soorten fruit uit een nabijgelegen boomgaard, op groenten uit de kleine moestuin binnen de gevangensmuren en een enkele keer op een stuk gegrilde kip, een zacht broodje of appelflappen die op mysterieuze wijze in de gevangenis belandden. Sommigen zeiden dat ze werden afgegeven door aardige dames die iets goeds wilden doen óf hoopten over drie of vijf jaar een echtgenoot te krijgen. De resterende tijd sloeg hij met een moker grote rotsblokken in kleinere stukken, verzamelde hij het afval langs de wegen, ook al lag het er de volgende dag weer, of groef hij in hoog tempo greppels naar nergens omdat een man met een dubbelloopsgeweer, een zonnebril, een hoed met brede rand en een ijskoude blik hem vertelde dat dat het enige was waar hij voor deugde.

Hij was nog geen dertig, was nooit getrouwd en had geen kinde-

ren, maar als hij in de spiegel keek zag hij een man die ouder leek met een zongebruinde huid, maar ook verouderd doordat hij de rest van de tijd achter de tralies had doorgebracht. Een wereldoorlog in combinatie met de dramatische ervaring van het verlies van zijn vrijheid had onuitwisbare sporen bij hem achtergelaten. Beide ervaringen hadden hem de rest van zijn jeugd afgenomen, maar hem ook gehard op een manier die ooit in zijn voordeel zou kunnen werken.

Zijn haar was lang geweest toen hij de gevangenis in ging, maar op de eerste dag hadden ze het kort geschoren. Daarna had hij geprobeerd zijn baard te laten staan, maar die hadden ze ook afgeschoren. Ze zeiden iets over luizen en verstopplekken voor smokkelwaar.

Hij zwoer zijn haar nooit meer te knippen, of dat in elk geval zo lang mogelijk uit te stellen. Natuurlijk was dat onbelangrijk. Vroeger had hij altijd grootse doelen nagestreefd, maar nu dacht hij alleen nog aan overleven. De bijna onmogelijk te bereiken doelen waren uit hem geramd, hoewel het gewone redelijk bereikbaar leek voor Archer.

Hij boog zijn hoofd en zette zijn gleufhoed af om het dak van de hobbelende bus niet te raken. De deuren van de bus gingen sissend en met een klap dicht. Hij liep door het middenpad, opeens een vrij man op zoek naar een zitplaats. De schuddende bus zat verrassend vol; nou ja, misschien niet verrassend. Hij nam aan dat dit transportmiddel de enige manier was om ergens te komen, want dit was niet een gebied waar ze luchthavens of treinstations bouwden, of staatssnelwegen aanlegden. Dit was het soort gebied waar niemand een voertuig bezat dat verder kon rijden dan tachtig kilometer, noch wilden de mensen die zo'n voertuig bezaten ooit verder rijden, omdat ze anders misschien over de rand van de aarde vielen.

De andere passagiers leken al even verformfaaid als hij, misschien zelfs nog meer. Misschien hadden ze de dag achter hun eigen soort tralies doorgebracht, terwijl hij die van hem verliet. Ze droegen allemaal vooroorlogse kleren of iets wat daarop leek, hadden vieze nagels, een oneerlijke en hongerige blik in hun ogen, waar zelfs geen sprankje hoop in te zien was. Dat verbaasde hem, omdat het al een paar jaar geleden was dat de wereld de oorlog had gewonnen en alles nu tot rust kwam. Maar ja, de oorlog winnen betekende niet dat in

alle delen van het land nu opeens voorspoed heerste. Zoals altijd verging het sommige mensen beter dan anderen en zo te zien zat hij nu in dezelfde bus als die ‘anderen’.

Allemaal keken ze naar hem met een angstige of wantrouwende blik, of met een combinatie van beide. Hij zag niet één vriendelijke blik, bij niemand. Misschien was de mensheid veranderd tijdens zijn gevangenschap, of misschien was het altijd wel zo geweest. Dat wist hij nog niet, want hij was nog niet gewend aan de vrije wereld.

Archer zag een lege stoel naast een oudere man in een versleten overall en gevlekt onderhemd, een stekelige strooien hoed op zijn schoot, enkelschoenen zo groot als een baby aan zijn voeten en een grote canvas tas in een vereelde hand. Hij had naar Archer gekeken, met uitpuilende ogen, de hele tijd die Archer nodig had gehad om de stoel te bereiken. Vlak voordat Archers billen de gevlekte bekleding van de stoel raakten, maakte de man zich breed, zette zich uit als een pan die overkookte, waardoor hij Archer dwong ongemakkelijk op de rand te zitten.

Toch vond hij dat niet erg. Hoewel zijn gevangeniscel groter was geweest dan de ruimte die hij nu in beslag nam, had hij die met vier andere mannen gedeeld, en niet één van hen ging ergens naartoe.

Maar ik ga nu wel ergens naartoe.

‘Norhalte?’

‘Wat is dat?’ vroeg Archer met een blik op de man die hem nu aankeek. Het haar van de man naast hem werd al grijs en zijn snor en baard waren dat al.

‘U bent bij de gevangenishalte ingestapt.’

‘Is dat zo?’

‘Ja, dat is zo. Hoe lang hebt u in de bak gezeten?’

Archer wendde zijn blik af, keek in het felle zonlicht en naar de weidse wolkeloze hemel boven de uitgestrekte vlaktes. ‘Lang genoeg. Zeg, ik kan zeker niet toevallig een sigaret van u lenen?’

‘Je kunt niet echt een sigaret lenen, wel? En u mag hier sowieso niet roken.’

‘Wat zegt u me nou!’

De man wees naar een handgeschreven plakkaat dat aan het plafond hing waar dat op stond.

Meer regels.

Archer schudde zijn hoofd. ‘Ik heb gerookt in een trein, op een marineschip en verdomme in een kerk. Ze hebben me verteld dat mijn pa in de wachtkamer rookte toen ik werd geboren en hij zei dat mijn ma een Pall Mall in haar mond had toen ik eruit kwam. Waar slaat dit op, vriend?’

‘Ze hebben een keer een probleem gehad, weet u?’

‘Wat dan?’

‘Toen een sufkop rokend in slaap viel en een hele bus in brand vloog.’

‘Juist, die het voor iedereen verpestte.’

‘Ach, het is toch niet goed voor u, volgens mij,’ zei de man.

‘De meeste dingen die niet goed voor me zijn vind ik af en toe toch aangenaam.’

‘Wat hebt u gedaan om in de bak te belanden? Iemand vermoord?’

Archer schudde zijn hoofd. ‘Heb nooit iemand vermoord.’

‘Denk dat ze dat allemaal zeggen.’

‘Denk ik ook.’

‘Neem aan dat u onschuldig was.’

‘Nee, ik heb het gedaan,’ gaf Archer toe.

‘Wat dan?’

‘Een man vermoord.’

‘Waarom?’

‘Hij stelde me te veel vragen.’ Maar Archer glimlachte, zodat de man niet al te erg schrok van dat verhulde dreigement.

‘Waar gaat u naartoe?’

‘Naar een plek die niet hier is,’ zei Archer. Hij trok zijn colbertje uit, vouwde het zorgvuldig op en legde dat met zijn hoed erbovenop op zijn schoot.

‘Hebt u niet meer kleren dan de kleren die u draagt?’

‘Niet meer.’

‘Wat staat er op uw kaartje?’

Archer haalde zijn buskaartje uit zijn zak.

Buiten was het zesentwintig graden en droog, en in de bus was het achtendertig graden, zelfs met de ramen half naar beneden. Het briesje dat daardoor naar binnen waaide was gloeiend heet en de combinatie van geuren was... ongewoon. Toch zweette Archer niet, niet meer. In de gevangenis was het veel heter geweest, veel... onge-

woner. Zijn poriën en zijn reukvermogen waren kennelijk aangetast.

‘Poca City,’ las hij voor van het kaartje.

‘Nooit geweest, maar ik heb gehoord dat het snel groeit. Was vroeger een godvergeten gat, maar het veranderde van een klein gat in een echt stadje. Na de oorlog komen de mensen deze kant op, weet u.’

‘En wat doen ze als ze daar eenmaal zijn?’

‘Wat ze maar kunnen, vriend, om de kost te verdienen.’

‘Ach, waarom ook niet.’

De oudere man bekeek hem aandachtig. ‘Was u in de oorlog? Zo ziet u er wel uit.’

‘Dat was ik.’

‘Veel van de wereld gezien zeker?’

‘Inderdaad. Niet altijd op plekken waar ik wilde zijn.’

‘Ik ben maar één keer buiten deze staat geweest. Ging naar Texas om wat vee te kopen.’

‘Nooit in Texas geweest.’

‘Weleens in New York City geweest?’

‘Ja, dat wel.’

De man ging rechtop zitten. ‘Echt?’

Archer knikte nonchalant. ‘Kwam erdoorheen in verband met de oorlog. Zag het Vrijheidsbeeld. Stond boven op het Empire State Building. Zat in de draaimolen op Coney Island. Heb zelfs een paar Rockettes gezien die in hun outfit door de straten liepen.’

De man likte aan zijn lippen. ‘Dan moet u me dit vertellen: zijn hun benen net als ze zeggen, vriend?’

‘Mooier. Benen als Betty Grable en een gezicht als Lana Turner.’

‘Verdomme, wat nog meer?’ vroeg de man gretig.

‘Genoot van een twaalfuurtje midden in Central Park. Zat op een deken met een schatje dat in Macy’s werkte. We dronken frisdrank en toen haalde ze een flesje uit de band van haar kous. Wat erin zat? Nou, dat was beter dan druivensap, dat kan ik u wel vertellen. We hadden een leuke dag, en een nog betere nacht.’

De man krabde aan zijn wang. ‘Maar hoe komt u hier dan helemaal verzeild?’

‘De wegen van het leven volgen soms een kronkelig pad. En zoals u al zei, kwamen de mensen na de oorlog hiernaartoe.’

De man, inmiddels kennelijk geïntrigeerd door Archer, ging ver-
zitten zodat Archer meer ruimte had.

‘En de oorlog is al lang geleden, of dat lijkt tenminste zo,’ zei Ar-
cher terwijl hij zich groter maakte. ‘Maar je hebt immers slechts één
leven. Tenzij iemand me een leugen heeft verteld.’

‘Wacht even, volgens de kerk hebben we twee levens. Een leven nu
en een leven na onze dood. Het eeuwige leven.’

‘Denk niet dat dat voor mij is weggelegd.’

‘Je weet maar nooit.’

‘O, ik denk dat ik het wel weet.’

Archer liet zijn hoofd tegen de rugleuning rusten, sloot zijn ogen
en deed voor het eerst sinds lange tijd een dutje als vrij man.

2

Archer stapte uit in Poca City, zeven uur later en met te veel tussenhaltes om te onthouden. Er waren mensen ingestapt en er waren mensen uitgestapt. Ze waren gestopt bij een wegrestaurant met een toiletgebouw erachter, die beide op instorten leken te staan, voor een eet- en plaspauze.

Nu was het bijna acht uur 's avonds. Hij stond daar, terwijl de bus met de boer met te veel vragen en de resterende zenuwachtige passagiers die al hun bezittingen tegen zich aan klemden over stoffige wegen in het donker verdween op jacht naar de pot met goud zonder zelfs maar één kabouter die hun de weg wees.

Opgeruimd staat netjes, dacht Archer. En meteen daarna was zijn vriendelijker gedachte: nou ja, succes allemaal!

Hij geloofde oprecht dat ieder mens op zijn tijd geluk nodig heeft. En misschien had hij wel meer behoefte aan geluk dan de meeste mensen. De vraag was alleen, zou hij dat krijgen? *Of zal ik mijn eigen geluk moeten creëren? En hopen dat ik me daarbij geen pech op de hals haal?*

Hij zette zijn hoed op, trok zijn colbert aan en keek om zich heen. Hij was in Poca City omdat het DOP zei dat hij hier tijdens zijn *parole* – voorwaardelijke vrijlating – moest verblijven. Hij haalde het document tevoorschijn dat hij had gekregen. Bovenaan stond in hoofdletters DOP – Department of Prisons, Dienst Gevangeniswezen – met daaronder een lange lijst met verboden en een veel kortere lijst met plichten die zijn leven de komende drie jaar zouden bepalen. Hij was wel vrij, maar het was slechts een beperkte vrijheid, met juridische voorwaarden waar hij over het algemeen geen touw aan vast kon knopen. Hij had niet gedacht dat de gevangenis aan je kon blijven kleven, alsof je 's ochtends in een spinnenweb was gelopen en je om je heen sloeg omdat je zo snel mogelijk van die draden af wilde,

terwijl je bang was dat je zou worden aangevallen door een giftig wezen.

Archer was ruim voordat hij zijn straf had uitgezeten voorwaardelijk vrijgelaten wegens goed gedrag, maar ook omdat hij een goede indruk had gemaakt tijdens zijn eerste *parole board meeting* – het gesprek met een commissie die bepaalt of een gevangene met parole mag. Hij was dat kleine bedompte vertrek – met daarin een tafeltje met drie stoelen erachter en één ervoor – binnengelopen zonder te weten wat hij moest verwachten. Twee stevige cipiers hadden hem vergezeld tijdens dit gesprek. Hij was gekleed geweest in zijn gevangenisplunje, die uit elke porie van de bezwete stof ‘schuld’ en ‘aanhoudend gevaar’ leek te schreeuwen. Achter de tafel zaten drie mensen, twee mannen en één vrouw. De mannen waren klein en dik, zweetten verschrikkelijk in het kleine vertrek, zagen er gewichtig en verveeld uit en paften een dikke sigaar. De vrouw, die in het midden van de drie vrijheidsgevers of -nemers zat, was lang en directriceachtig. Ze droeg een ingewikkeld bewerkte hoed met aan één kant een stoffen vogel en had een dode vos om haar hoekige schouders geslagen.

Archer begreep meteen dat zij degene was met de echte macht en dus richtte hij al zijn aandacht op haar. Zijn wroeging was oprecht, zijn spijt volkomen. Hij keek naar haar grote, bruine ogen en zei zijn tekst met oprechte nadruk op elk woord, tot hij de trilling zag in de hoekjes van haar ogen, en zelfs de namaakvogel en de vos trilden. Toen hij uitgesproken was en daarna al haar vragen had beantwoord, was het overleg van de commissie kortstondig en viel in zijn voordeel uit omdat de mannen snel zwichtten voor het autoritaire oordeel van de vrouw.

Dat was de prijs van zijn vrijheid geweest, een prijs die hij graag had betaald.

Het Derby Hotel was daar waar het DOP zei dat het zou zijn. Eén punt voor die lui, met tegenzin gegeven. De bouwstijl herinnerde hem aan steden die hij in Duitsland had gezien en dat beviel hem maar matig. Archer had niet al die jaren gevochten om thuis te komen en hier elementen te zien van de verslagen vijand. Hij liep door de met steenslag verharde straat, terwijl de hitte die zich die dag had verzameld in zijn grote voeten drong. Ook al was het nu donker, de hemel was nog steeds onbewolkt en helder. De lucht was zo droog

dat hij zijn huid voelde verschrompelen en hij meende zelfs te zien dat hij stof uitademde. Een stel oude, verweerde mannen zat gebogen over een schaaktafeltje dat heel onlogisch in de schaduw stond van een grote fontein. De fontein was gemaakt van grijs en wit marmer met in het midden dikke, naakte engelen met een harp of een fluit, terwijl er geen druppel water uit de ontelbare spuitgaten kwam.

Met steelse blikken zagen de mannen hem aankomen. Archer schuifelde meer dan hij liep. Als je in de gevangenis lange afstanden moest afleggen, dus verder dan naar de wc, kreeg je enkelboeien om. En dus schuifelde je. Dat was vernederend, zeker weten, en dat was ook de bedoeling ervan. Archer wilde die beweging afleren, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Hij voelde dat de blikken hem volgden, als stille parasieten die vanaf een afstand het leven uit hem zogen, in zijn goedkope, gekreukelde kleren en met zijn vreemde gang.

Gevangenishalte. Pas op, mannen, er komt een ex-gevangene voorbij.

Hij knikte tegen hen toen hij met zijn smerige schoenen dichterbij de fontein met engelen en de gebogen schakende mannen kwam. Niemand knikte terug. Zo'n soort stadje was Poca City kennelijk niet.

Hij bereikte het hardere plaveisel voor het hotel, zwaaide de voordeur wijd open en liet hem met een klap achter zich dichtvallen. Hij liep door de foyer, waar hij werd opgeslokt door het fluweelachtige tapijt, en tikte bij de receptiebalie op het belletje. Terwijl het geluid wegstierf keek hij naar een bord aan de muur dat voor weinig geld glimmende schoenen beloofde. Inclusief een scheer- en knipbeurt, en een mannelijke aftershave.

Een man van middelbare leeftijd met een kale kop, gekleed in een niet erg schoon wit overhemd, grijs vest en vale corduroybroek, kwam achter een gerafeld donkerrood gordijn vandaan om hem te verwelkomen. De man had zijn mouwen opgerold. Archer had nooit eerder zulke behaarde onderarmen gezien; het leek alsof zich daar dikke, donzige rupsen hadden verzameld. Zijn nagels konden wel een boenbeurt gebruiken en hij leek onder een even dikke laag stof te zitten als Archer. 'Ja?' zei hij met een taxerende blik op Archer die op geen enkele manier positief leek uit te pakken.

‘Heb een kamer nodig.’

‘Dacht ik al. Prijzen op de muur daar. Kun je je daarin vinden?’

‘Heb ik een keus?’

De man keek hem aan, terwijl Archer de gekreukelde bankbiljetten uit zijn zak haalde.

‘Drie nachten.’

De man stak zijn hand uit en Archer gaf hem het geld. Hij stopte het in de kassa en draaide een dik inschrijfboek om. ‘Inschrijven alstublieft, inclusief huidig adres.’

‘Moet dat?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Dat is de wet.’

De wet leek overal tegenwoordig.

Met tegenzin nam Archer de dikke pen aan die de man hem overhandigde. ‘Wat is het adres van dit hotel?’

‘Waarom?’

‘Omdat dat mijn huidige adres is, daarom.’

De man schraapte zijn keel en vertelde het hem.

Archer schreef het gehoorzaam op en ondertekende met zijn naam in zwierige schuine letters.

De man keek naar de handtekening. ‘Is dat uw echte naam?’

‘Hoezo? Krijgt u meestal Smiths en Jones hier met een dame aan hun arm voor een kortdurend verblijf?’

‘Hé, knaap, zo’n tent zijn we niet.’

‘Ja, dat weet ik, jullie zijn topklasse. Net als de naakte marmeren baby’s buiten.’

‘Zeg, waar komt u vandaan?’ vroeg de man, nu met een dreigende blik.

‘Hier en daar. Nu dus hier.’

De man trok een la open en haalde er een dikke koperen sleutel uit. ‘Nummer 610. Bovenste verdieping. Lift is die kant op.’ Hij wees naar links.

‘Trap?’

‘Zelfde kant.’

Terwijl Archer wegliep vroeg de man: ‘Wacht, hebt u geen bagage?’

‘Heb ze aan in plaats van dat ik ze draag,’ antwoordde Archer. Hij nam de trap, niet de lift. Een lift was eigenlijk een cel, vond hij. En misschien gingen de deuren niet open als hij dat wilde. Wat dan? Als de gevangenis iets van je afnam, dan was dat simpel vertrouwen.

Hij deed de deur van kamer 610 van het slot en bekeek de kamer, daar nam hij de tijd voor.

Hij had nu alle tijd van de wereld. Nadat hij de afgelopen jaren elke minuut van elk uur van elke dag had geteld hoefde dat nu niet meer. Toch was dat een gewoonte die moeilijk af te leren was. Misschien zou hij het wel gaan missen.

Hij controleerde het bed, dat wankel was en kraakte. Zijn gevangenisbed was van beton geweest zonder matras, dus dit was prima. Hij trok een la open en daarin lag een bijbel, maar ook briefpapier en een pen.

Oké, Jezus en brieven schrijven zijn dus geregeld.

Hij trok zijn colbert uit en hing dat aan een haak, met zijn hoed erbovenop. Hij haalde zijn pakje geld tevoorschijn, legde de bankbiljetten netjes op het bed, verdeeld op waarde. Er was niet veel over nadat hij zijn kamer had betaald. Het DOP was gierig geweest, maar wel effectief: ze wilden dat hij zou moeten werken om in leven te blijven, zodat hij geen tijd had om ongein uit te halen.

Archer haalde zijn parole-papieren tevoorschijn. Daar stond het, in de eerste alinea: *Betaalde arbeid zal u ervoor behoeden dat u terugkeert naar uw oude leven, en dus naar de gevangenis. VERGEET DIT NIET.*

Hij las verder. Eerste afspraak was morgenochtend om negen uur precies. In het Poca City Courts and Municipality Building, een lange naam voor de rechtbank annex gemeentehuis. Archer werd er een beetje bang van, bang voor regels en voorschriften en te veel dingen waarover hij snel moest nadenken of waaraan hij zich continu moest houden.

Ernestine Crabtree was zijn *parole officer* oftewel zijn reclasseringsambtenaar. *Ernestine Crabtree*, een chique naam voor een parole officer.

Hij opende zijn raam, en daar was maar één reden voor: zijn raam in de gevangenis had nooit opengestaan. Hij zoog de hete, droge lucht op en bekeek Poca City. Poca City keek ongeïnteresseerd terug.

Archer vroeg zich af of dat altijd zo zou zijn, waar hij ook maar naartoe ging.

Hij ging weer op het bed liggen. Maar zijn Elgin-polshorloge vertelde hem dat het te vroeg was om naar bed te gaan en waarschijnlijk te laat om ergens iets te drinken te krijgen, ook al stond bij nummer 14 op zijn DOP-verbodenlijst 'geen bars en geen alcohol'. Nummer 15 luidde 'geen vrouwen'. Net als nummer 16, in zekere zin, ook al stond daar meer specifiek 'geen lichtzinnige vrouwen'. Het DOP had waarschijnlijk een grote verzameling statistische gegevens waaruit duidelijk bleek waarom het samengaan van *parolees* en alcohol in de nabijheid van andere drinkers ook niet goed was. En als daar ook nog eens vrouwen bij kwamen, of nog erger, lichtzinnige vrouwen, dan kon dat alleen maar op een ramp uitdraaien.

Maar op dit moment verlangde hij natuurlijk naar een riskant drinkgelag.

Archer trok zijn colbert aan, zette zijn hoed op, pakte zijn geld en ging op zoek naar drank.

En misschien naar die lichtzinnige vrouwen. Een man in zijn positie kon het zich niet veroorloven kieskeurig te zijn, of zijn verlangens te beteugelen. Daarvoor was het leven, op zijn eerste dag in vrijheid, gewoon te kort.